

Я згадую тебе

Дмитро Павличко

Я згадую тебе, хоч ти – переді мною.
Я збуджую в собі неткнутий сивиною
Дівочий образ твій – вставай, моя душе,
І світло засвіти, і вийди з павутиння
Такою, як була, а ти ж була богиня,
Володарка моя в прозорім негліже.

І справді ти встаєш із пам'яті моєї,
Я сліпну, як бджола в глибинах орхідеї,
В твоїй сяйливості. І сивина густа,
І материнства слід у перезрілій плоті,
І погляд, як туман часу на позолоті,
І скорбні, наче храм зачинений, уста –

І все, що ти в житті придбала, моя люба,
Працює на твоє володарство, як згуба,
Куди тепер мене заводиш нишкома,
І роздягаєшся так звільна, так поволі,
Що за той час віки в твоєму ореолі
То гаснуть, то горять. Я є. Мене нема.